

Eberhardt havde en Forkærlighed for at udtrykke sig i højtidelige Vendinger, skønt han ikke af Fag var Teolog. Han var juridisk Kandidat og beklædte en Fuldmægtigplads paa et offentligt Kontor paa Frederiksberg. Men der var saavel i hans Væsen som i Maaden, hvorpaa han klædte sig, saa meget, der røbede hans gejstlige Afstamning, at det var tilgiveligt, naar Madam Olufsen havde antaget ham for en Præst. Forøvrigt betragtedes han som et endog ualmindelig klart juridisk Hoved, og han havde nylig vakt Opmærksomhed ved en Afhandling i et juridisk Tidsskrift om Fængselsvæsenet og en Udvidelse af dettes pædagogiske Opgave i kristelig Aand. Han var da ogsaa højt anskreven hos sine overordnede Foresatte, og alle spaaede ham en stor Fremtid.

»Jeg har nu ment, at du i Tide burde underrettes om disse Forhold,« vedblev han, da Per stadig intet sagde. »Jeg syntes, du ikke skulde være uforberedt. Jeg har nemlig tænkt mig, at du, naar du blev bekendt med Fa'ers Tilstand, mulig kunde føle Trang til . . . kunde føle dig opfordret til at søge en . . . en Tilnærmelse overfor Fa'er, inden det blev forsilde.«

»Hvad mener du?« spurgte Per i samme udfordrende Tone som før og saa' stift paa Broderen.

»Ja, jeg vil — som jeg før sagde — slet ikke blande mig i dine Anliggender. Dertil føler jeg mig ikke kaldet. Det er jo naturligtvis noget, du